

Magnum Bullarium Romanum, Seu Ejusdem Continuatio

Quæ Supplementi loco sit, tum huicce, tum aliis quæ præcesserunt
Editionibus, Romanæ, & Lugdunensi ...

Constitutiones Variorum Pontificum in præcedentibus Editionibus
desideratas, summoque studio hinc inde conquisitas complectens

Luxemburgi, 1741

2. Dudum te, &c. De excessibus Imperatoris, contra Confoederantes cum ipso, & contra titulum Vicarii Regi ab ipso datum, & de decimis Regi Franciæ, non contra Regem Angliæ, sed contra Invasores ...
-

[urn:nbn:de:hbz:466:1-74452](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-74452)

ANNO
1334.

luntates sequentes quam rationis imperio se regentes, feroribus luxuria turpiter se involvunt, mulieres suspectas seu focarias concubinas tenendo, in illa qua mater pudoris ac munditie conservatrix debet existere, scilicet Ecclesia Sancta Dei, quantum in eis est, continentibus profubulum & lupanar, ejusque nobilitatem in ignominiam convertentes, non attento quam crudeliter famam suam negligant & quam graviter tam ipsi quam illi qui hac se abominanda tenerentur & deberent corrigere, in conspectu Domini ex his cadunt. Verisimiliter siquidem opinamur quod ex praemissis & aliis commissis ibidem contra divinum beneplacitum & omissis ille qui Ecclesiam sui pretiosi sanguinis aspersione comparavit merito provocatus variis persecutionibus & oppressionibus permisit his praeteritis temporibus vos vexari, qua aliis temporibus, quibus talibus non irritabatur offensis minime contigerunt. Nec aliud, ex quo Deus non parum offenditur, volumus subtrahere, quod bona innumera, qua pro ejusdem Ecclesiae Narbonensis fabrica hactenus ex diversis elemosinis & aliis provenibus provenerunt, non in utilitatem ejusdem fabricae, nisi dumtaxat modica, sed in suis seu potius abusus illos damnabiliter sunt consumpta. Cum autem praemissa, & alia multa qua circa materiam hujusmodi, qua ad pacem ex causa honestatis sub silentio praeterimus, non intendimus ulterius, ne culpam aliorum nostram videamur facere per tepiditatem & negligentiam, tolerare, discretiorem vestram attentius exhortamur in Domino, vobisque nihilominus per Apostolica scripta districtius injungendo mandamus, quatenus primo quod in votis praevia diligenti mentis discussione vitiosum, vel tenebrosum repereritis, ne in vultu medentis ulcus quod opus ejus reddat contemptibile vel reprehensibile appareat, purgantes, abicientes & clarificantes omnino circa divinum officium & utilitatem Narbonensis Ecclesiae prout ad haec tenemini & statuta ipsius Ecclesiae vos astringunt, vacare & intendere omni semota negligentia studeatis, & nihilominus per ordinationes & statuta salubria facta vel auctoritate nostra, prout opportunum extiterit, facienda taliter non solum verbis, sed effectivis operibus disponaris & ordinatis quod omnes & singuli beneficiati & intulati in eadem Ecclesia horis canonicis diurnis pariter & nocturnis missarumque solemnibus intersint continue residentes & psallentes, & peragentes divina officia, ut tenentur, quodque illi qui non interfuerint, cessante tamen causa legitima & honesta, in eisdem singulis horis, puniantur & perdant certam partem suorum proventuum, quos per modum distributionum ordinarum vel ordinarum essent in horis hujusmodi percepturi, nec ab eadem residentia & divinis obsequiis propter negotia vestra, vel alia nisi causa superesset utilis honesta, & necessaria, & hoc dumtaxat pro diebus paucis aliquibus, prout vobis expedire videbitur, excusentur, abiciant nihilominus a se penitus concubinas & quasvis mulieres suspectas, honestam de cetero, & exemplarem vitam ducentes. Alias vero, si fuerint incorrigibiles in hac parte a corpore cleri ejusdem Ecclesiae, tanquam infecta membra & putrida, ne corpus ipsum inficiant, abscondantur, appellatione remota, & ab ipsa Ecclesia removeantur omnino, loco illorum alii vitis honestis & idoneis, qui honeste Deo serviant, & suum expleant ministerium, subrogatis. Vos etiam &

vestrum singulos puniari & distributiones quas tunc percepturi essetis perdere volumus, si forsitan in horis Canonicis non interfueritis, prout ad id jura & statuta ejusdem Ecclesiae vos astringunt, nisi a dicta Ecclesia pro negotiis ejusdem necessariis vel utilibus, aut lectionibus audiendis in scholis, vel praedicatione verbi Dei, dum hora psallentur eadem, contigerit vos abesse. Sane fabricam Ecclesiae memorata sic dirigere & ordinare curetis, quod ea qua pro ea debentur, vel jam obvenerunt, ab omnibus, & singulis qui ea debent vel perceperunt temporibus praeteritis, vel hereditibus aut bonorum detentoribus eorundem, auditis diligenter rationibus, & residuis ab eisdem exactis, obveniant in posterum, sublatis curiositatibus inutilibus ad honorem Dei & utilitatem ipsius Ecclesiae dispensentur; pro certo scituri quod si praemissa non adimpleveritis quavis cessante dilatione morosa, nosque illa non audiverimus in proximo realiter esse facta, nequaquam ulterius dissimulabimus, sed de alio curabimus opportuno remedio providere. Datum Avenioni tertio nonas Aprilis, Pontificatus nostri anno primo.

De excessibus Imperatoris, contra Concedentes cum ipso, & contra titulum Vicarii Regi ab ipso datum, & de decimis Regi Franciae, non contra Regem Angliae, sed contra Invasores Franciae concessis: Anno 1338.

BENEDICTUS EPISCOPUS,

Servus Servorum Dei, carissimo in Christo filio Eduardo, Regi Angliae illustri, salutem & Apostolicam benedictionem.

Dum te, Fili carissime, clara imitari vestigia progenitorum tuorum Regum Angliae, qui erga Deum & sacrosanctam Romanam Ecclesiam, velut peculiare ejus Alumni & devoti Filii, plenitudinem devotionis & fidei claruerunt, tuoque splendorem profapiae a quavis obfuscatione nebulosi contagii praeservari, eaque in te praesulere clarius cupientes, & ex paterna Charitatis & dilectionis affectu, quo te statumque tuum prosequimur, nostras tuae celsitudini litteras direxisse meminimus. Inter caetera recensentes qualiter excessus per nobilem Virum Ludovicum de Bavaria, olim ut asserebatur discorditer in Regem Romanum electum, adversus Deum & eandem Romanam Ecclesiam, ac felicitis recordationis, Johannem Papam vicinum secundum, praedecessorem nostrum, per coacervationem multiplicium & atrocium offensarum, nequiter perpetrari, tuum praeterisse nequibant auditum; quos veluti toti mundo notorios, non omnes, cum longa & proluxa nimis eorum narratio extitisset, sed ex eis aliquos in eisdem litteris providimus, ut sequitur, recitandos. Idem namque Ludovicus, contra processum praedecessoris ejusdem & inhibitiones ipsius, de consilio fratrum suorum, ejusdem Romanae Ecclesiae Cardinalium, factos & habitos, diversas spirituales & temporales poenas & sententias continentes, intravit Italiam, & nonnullos Haereticos, de Haeresi publice & notorie condemnatos, in consortium publicae participationis admisit, renens & asserens Haereticos manifestas, ac forendo, secumque tenendo Haereticos publice dogmatizantes praedictarum Haereticum detestabi-

II.

Ex Archiv.
Angl. Rimer
Tom. 5. pag.
128.

les & horrendos horrores, Hæretica quoque Dogmata scienter, immo potius dementer approbans; & in evidentiam approbationis huiusmodi, ea per litteras diversas, sigillo suo noto munitas, deduxit in aliorum publicam notionem. Sibi etiam nomen Imperiale post modum usurpare, & administrare Jura Imperii in eadem Italia & Alemania contra processum, & prohibitiones prædictas, detestabili temeritate præsumpsit, ex his, præter poenas alias Excommunicationis & Anathematis sententias incurrendo, & tandem ausus ausibus, & excessibus accumulando excessibus, se conferre non expavit ad Urbem ubi in illam nequitiam prorupit insaniam, ut meditatus Urbi & Orbi universali schismatis suscitare dispendium, quendam hypocritam, diabolicæ præsumptionis vium, nomine, Petrum de Corbaria, velut abominationis horrendæ simulacrum, in Apostolica sede pro Romano Pontifice statuere moliretur, idque quantum in eo fuit produxit in actum, & eum fuit veneratus ut Papam, consecrationemque, immò verius execrationem, ac Diadema Imperiale de facto recepit ibidem, ut de multis aliis insanis processibus, quinimo detestandis excessibus, per eisdem, Ludovicum & Petrum, præsumptione peperatis hæretica, taceretur. Propter quæ dictus prædecessor præfatum Ludovicum fore à Domino denunciavit omni honore & dignitate privatum, & in eum, tantarum hæresium & schismatum maculis irretitum exercens gladium Apostolicæ Potestatis, eum, cum omnibus qui adhererent eidem, vel præstarent auxilium, consilium, vel favorem, seu pro Romano Rege aut Imperatore scienter haberent, tenerent, vel nominarent eundem, non solum excommunicationis & Anathematis, sed etiam alias poenas & sententias, tanquam in fautores, Auxiliatores, & Valitores, hæretici & schismatici promulgavit, & ea jure declaravit prolatas; sicut in diversis processibus, per præfatum prædecessorem habitis serius continetur. Super quibus quidem poenis, quantumcumque per ipsum Ludovicum promeritis, & in eum iusto Ecclesiæ iudicio promulgatis, si verè poenitens se humiliasset, ad gratiam benignam reperisset eandem Ecclesiam, quæ ipsum, tanquam filium prodigum, de loquino redemptione ad suum gremium apertis brachiis recepisset, immolatura pro eo, in ubertate divinæ laudis, vitulum saginatum. Rursus adjectimus in litteris supra dictis quod quamquam tam prædictorum excessuum, quam eorundem processuum, per dictum prædecessorem, contra dictum Ludovicum, exigente Justitia, postmodum habitorum, notitiam habuissimus, & etiam habeamus; ut tamen ipsum, à peccatorum nexibus liberatum, de faucibus sempiternæ mortis posse eripere, postquam fuimus ad apicem summi Apostolatus assumpti, diversos nuncios ejus, diversis vicibus & temporibus ad nos missos, receperamus benignè, ac pro reconciliatione ipsius, per fructum variæ poenitentiae promerenda prolocutiones varias habueramus cum eis, & tunc pendebat etiam ad proloquendum ulterius terminus assignatus, in quo procul dubio, per nos non stetit quominus ulterius fuerit super negotio Reconciliationis ejusdem processum. Quare filii dilectissime serenitatem tuam requirendam tunc duximus per easdem litteras & rogandam ut prudenter advertens, & in scrutinium internæ considerationis adducens, gravitatem poenarum, in quas inciderent, & sententiarum, quas incurrerent, quantisque periculis se & discriminibus implicarent, qui præfato Ludovico, sic publicè & notoriè de pravitate Hæresis, & sic odiosi

toti Christianitati schismatis, condemnato, atquequam reconciliationis gratiam ejusdem Ecclesiæ meruisset, participare præsumerent, sibi que impenderent consilium, auxilium, & favorem, vel sibi, tanquam Imperatori aut Regi Romano, reverentiæ cultum seu titulum Regalis vel Imperialis nominis assignarent scienter à cujuslibet participationis fœdere contrahendo cum ipso, & exhibitione reverentiæ & honoris sibi, tanquam Regi vel Imperatori, quoque dictus Ludovicus reconciliationis ejusdem Ecclesiæ meruisset gratiam obtinere, penitus se retrahere, & totaliter abstinere curares, ut tibi famæ integritas & illibata tui generis claritas servarentur. Cum autem rumor implacitus & admodum infectus ad nos perduxerit, his diebus, quod tu Fili requisitionibus & rogationibus nostris hujusmodi, utique salutaribus, & de fonte procedentibus Caritatis, non sine detrimento salutis tuæ & famæ, quod dolentes referimus, obauditis non solum cum prædicto Ludovico, nondum eidem reconciliato Ecclesiæ, nec à poenis & sententiis, quibus propter præmissa, & alia multa & gravia commissa per ipsum implicatus esse noscitur, liberato, nec etiam processibus sæpefati prædecessoris per quos, ut præmittitur, adversus omnes & singulos, cujuscumque præminentiae, dignitatis, Conditionis, vel status, etiam si Pontificali, Regali, vel quacumque alia Ecclesiastica, seu mundana dignitate fulgerent, præfato Ludovico adherentes, seu præstantes directè vel indirectè, publicè vel occultè, consilium, vel auxilium, vel favorem, vel sibi, tanquam Imperatori, aut Regi Romanorum, reverentiam exhibentes, seu titulum Regalis vel Imperialis nominis assignantes seu ascribentes, graves, spirituales & temporales, poenæ ac sententiæ infliguntur, nequam relaxatis, immo in sui roboris efficacia perdurantibus, participationis confederationes inire, sibi que adherere ac præstare favorem, auxilium & consilium præsumpsisti, immo, quod perniciosius, pro dolor, & damabilius noscitur existere, si veritas relictis suffragetur, Vicariatus officium per totam Alemanniam, & Germaniam, ac universas & singulas eorum provincias sive partes, ab eodem Ludovico, sub Imperialis nominis titulo, ut asseritur, suscepisti de facto, cum ipse Ludovicus nec Rex nec Imperator sit, ut præfertur. Cujus prætextu nonnullis Prælati Ecclesiarum & Personæ Ecclesiasticæ, in terris Imperii constitutis, ac in nostra & Ecclesiæ memorata devotione & fidelitate debitis persistentibus, sub poenis gravibus, per tuas eis litteras comminatis, mandasse diceris, & districtius injunxisse, ut ad te tanquam ejusdem Ludovici in Alemannia & Germania & partibus supra dictis Vicarium audituri sententiarum & Judiciorum ipsius Ludovici tuorumque mandatorum recitationem, ac præsturi eidem Ludovico, vel tibi ejus nomine recognitiones & homagia de terris, bonis, & juribus, quæ tenent ab Imperio convenirent. De te igitur, Fili, ubi sit tua tuorumque Consiliariorum prudentia, ab eo præsertim, non sufficimus admirari, quod, cum tu, sicut audivimus, pro illorum repetitione jurium, quæ ad te asseris pertinere, non sine grandium Personarum periculis, ac expensarum & sumptuum profluvio, peregrinari ad partes Alemanniæ curaveris, & multos super hoc feceris apparatus, tunc spreis ejusdem prædecessoris processibus, & deductis damabilius in contemptum poenis & sententiis supra dictis, quibus te manifestè, si quæ nobis referuntur vera sint, non absque horrenda nota, quæ non parum obfuscat tui claritatem gene-

ANNO
1338.

ris, procul dubio implicasti. Et nihilominus, quamvis nos & Ecclesia ipsa te nunquam offenderimus, nec contra te aliquid fecerimus, quamquam ut intelleximus, falso & mendaciter suggestum tibi per eos, qui te salutem, & honorem tuum, minime diligunt, fuerit quod nos, carissimo in Christo filio nostro, Philippo Regi Franciæ Illustri in auxilium guerræ suæ, ingentem pecuniæ quantitatem de nostra Camera dederamus, quodque Institutionem personarum Ecclesiasticarum concesseramus eidem in omnibus Ecclesiis Regni sui, quæ omnimoda carere veritate noscuntur; talia namque nunquam postulata fuerunt à nobis, nec ea concessissemus quomodolibet eidem, quantacumque instantia petita fuissent, nec Decimas, contra te, Regi præfato Franciæ concessimus, sed adversus Theothonicos, Ludovico adherentes prædicto, ipsiusque Ecclesiæ Romanæ inimicos, qui ad invasionem Regni Franciæ se, ut habebat rumor publicus & notorius, disponebant, & unanimitate potiri summis desideriis affectantes, ad hoc feracitati tuæ & dicto Regi Franciæ per nos saepe lreitis literis, & etiam nunciis, videlicet sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalibus, ad partes illas de latere nostro, vocis ardentibus laboramus, & laborare non cessamus, non cessamus, ut inter te & Regem eundem, & utriusque Regna, pacis & utilitatis serenitas illucescat. Tu tamen, Fili carissime, fide, ut videtur, adhibita prædictis falsis suggestionibus & mendosis, te notum & ejusdem Romanæ Ecclesiæ matris tuæ constituendo persecuterem & hostem, invadere, ac occupare honores, & jura nostra, & ejusdem Ecclesiæ, ad quos Regimen & administratione Imperii Romanorum, eo vacante, sicut nunc vacare noscitur, pertinent pleno jure, moliris molestando Prælatos & personas Ecclesiasticas in nostra & ipsius Ecclesiæ devotione ac fidelitate debitis, ut præmittitur, persistentes, ipsosque ad obedientiam dicti Ludovici, de diveris, ut præmittitur, hæresibus & Schismatibus, aliisque criminibus sententialiter condemnati, ac jure Regio & Imperii, si quod ad eum forsitan competierat vel etiam competeat, iusto Dei & Ecclesiæ iudicio, privati, ac præstationem hujusmodi Recognitionis & Homagii sibi, vel tibi, ejus nomine faciendam attrahere ac inducere coactis impulsibus & comminationibus satagendo. Utinam, Fili, antequam te his tam periculosis & detestandis involvas amplius, attentè consideres, & matura deliberatione prævia constituas ante oculos mentis tuæ circuitus periculosos & nodosos laqueos, quibus te, subtilibus ingenis & fraudibus exquisitis, aliqui de suis partibus, quam de tuis solliciti negotiis & commodis præmissis involvere, tibi que onus, quod à se quodammodo rejicere cupiunt, non minus leve, si diligenter circumstantias attenderis, imponere moliti fuerint, & non sine periculo tui præcipiti, moluntur; nec te latere volumus quod præfatus Prædecessor olim, per quamdam Constitutionem ab ipso, de dictorum fratrum suorum editam consilio, in omnes & singulos, cujuscumque status dignitatis, vel conditionis existerint, etiam Patriarchali vel quavis alia superiori, vel Pontificali, vel regali, dignitate fuissent, qui absque sedis Apostolicæ licentia speciali Vicarii, seu cujusque alterius Officii, nomen in prædicti terris Imperii, eo vacante,

sicut tunc vacabat, & nunc etiam vacat, ut præmissum est, assumere, vel assumptum ultra termini duorum mensium spatium præsumerent retinere, seu dimissum reassumere quoquomodo, ut inobedientes, ac non parentes & intendentes eisdem, excommunicationis & alias graves sententias promulgavit. Nos itaque, qui erga te, Fili, claudere viscera Paternæ dilectionis nequimus, & cordis dolore tangimur intrinsecus, cum talia percipimus ad tuum, tuique honoris status, salutis & famæ, dispendium machinari, tuam rogamus magnificentiam, requirimus, & in Domino attentius exhortamur, sano paternoque tibi nihilominus consilio suadentes, quatenus ea, quæ præmissimus, & alia, quæ circa illa tibi postint occurrere, deducens in rectæ deliberationis, & discussionis examen. Ac insuper tenens certius & attendens quod dictus Ludovicus, ut præmissimus, nec Rex, nec Imperator est, nec aliqua, quæ ipse fecerit, vel faciat, quamvis fuit, & erit, dictis processibus, ac pœnis & sententiis irrevocabiliter quicquam valuerunt, vel valent, nec sunt aut fuerunt, alicujus auctoritatis, roboris, vel momenti. Quodque tibi periculosum est, ac multipliciter formidandum, te beliorum subjicere di criminibus, maxime si esses supra dictis processibus, pœnis & sententiis, à quibus liberari non posses, nisi dumtaxat per sedem Apostolicam, quæ absolutionem earum sibi expressè retinuit, involutus, ac Deo & ejusdem Romanæ Ecclesiæ persecutor & Hostis effectus à quibus te misericordiarum Dominus protegat & defendat, confidensque diligenter, quod licet humanum sit peccare, in peccatis tamen perseverare a diabolica est censenda; te à præmissis & singulis, sic horrendis deviis, si ad illa forsitan declinaveris serpentina deceptione seductus, antequam invalescant perniciosius, seu in conspectu Dei & hominum fœteant deterius, & putrescant, resiliere penitus pedesque tuos ad viam rectam Deo placidam, ac tuis, statui, salutis, & honoris congruam, dirigere quantocius, non postponas; eorundem Cardinalium, qui te, statumque tuum sincerè diligunt, super reformatione pacis inter te dictumque Regem mutue placibili Deo, & hominibus amabili, opera acquiescens. Videtur equidem quod, etiam si prædicti à vero & Catholico Imperatore, si esset, alicui Vicariatus valeret Officium assignari, adhuc tamen tuum, qui tam magnus tantusque Rex & princeps existis, tantoque nomine ac titulo Regio existere nosceris insignis in orbe, non deceret honorem quod nominareris Vicarius alicujus Domini temporalis; quanto minus ergo tuam decuit vel decet excellentiam, illius Vicarium appellari, qui auctoritate nulla, sicut expeditum est superius, præminet, sed prohi dolor tantorum existit repressus labe criminum, tamque gravibus pœnis & sententiis, cum omnibus sibi adherentibus, implicatus; sciturus fili amantissime, quod, si monitis nostris hujusmodi salutaribus adquireveris cum effectu, tibi, sic impulsio ut caderes, manum benignam porrigemus, quantum cum Deo poterimus, sublevantem; alias autem non poterimus desistere, cum id à nobis exigit Officium Apostolicæ severitatis, quominus, super prædictis, providere de opportunis remediis, procedendo contra te, quod molestum & grave nobis erit admodum; si necessitate, quod absit, fuerit, prout, exigente justitia, debet & poterit fieri, procuremus. Datum Avinion. Idus Novembris Pontificatus nostri anno quarto.

ANNO
1338.